

[Johs. Hansen.]

Forslag om Kirkens Adskillelse fra Staten. Udvalget drøftede dette Forslag i mange Møder, og et Underudvalg arbejdede med det meget længe. Da man var færdig efter 12 Aars Forløb og skulde gøre Indstilling, kom det til ikke mindre end 6 mere eller mindre varierede Indstillinger. Det vil sige, at Udvalgets 26 Medlemmer delte sig i 6 Mindretal, der var hinanden nærmere eller fjernere. Det var den Enighed, der dengang efter 12 Aar Forløb kunde naas paa dette Omraade i et Udvalg, der havde samme Op-gave, som de Konservative nu ønsker at give det kommende Udvalg, og samme Sammensætning.

Jeg er enig med den højtærede Minister i, at der ikke er fjerneste Grund til at tro, at det vil være muligt i Løbet af et halvt Aar at naa andet end, at man til den Tid vil sige, at man ikke er færdig endnu, og derfor virker Forslaget om et saadant Udvalg, saa vidt jeg kan se, udelukkende som et Forsøg paa at trække Sagen i Langdrag, som et Forsøg paa ikke at tage Parti, ikke tage Stilling, ikke erklære sig om det Spørgsmaal, der i Dag er aktuelt.

Til det, jeg her har sagt, vil jeg gerne føje et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Hvidberg: Det ærede Medlem mente, og det har han Ret i, at vi alle er enige om — jeg tror, han sagde saadan: at bekæmpe den totalitære Stats Princip, men jeg kan ikke se, hvad det Forslag, der her er Tale om, har at gøre med dette. Jeg kan ikke se, hvad der i dette Forslag kan bewirke, at det ærede Medlem bruger den Vending. Der er jo aldeles ikke Tale om, at der røber sig en totalitær Stats Princip i den Behandling, vi giver dette Spørgsmaal. Der sker tværtimod det, at i Stedet for at Staten gruber ind paa dette Omraade, saa søger man fra Statens Side: herom skal ikke lovgives; det maa blive Kirkens egen Sag; Menighedernes egen Sag at tage Stilling til, om de vil have kvindelige eller ikke-kvindelige Præster! (Hvidberg: Saa kan det ærede Medlem jo stemme for Ministerens Forslag!). Det er ikke ganske rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Hvidberg afbryder mig med. Det er ikke nødvendigt at gøre det. Det Forslag, der foreligger, er med Ændringsforslag af den Karakter, at naar det bliver gennemført, saa vil Ministeren kunne skaffe sig Underretning om Stillingen inden for de forskellige Menighedsraad, hvor der er flere Menig-

hedsraad i et Pastorat, og Ministeren vil, naar han har faaet den Underretning, ud fra de Hensyn, han finder det rigtigt at tage, kunne udnævne den Præst, som han anser for bedst egnet i det paagældende Tilfælde; men han kan ikke udnævne en, der overhovedet ikke er indstillet, en Indstilling skal der til, og Ministeren vil jo efter al Sandsynlighed paa et saa omtaaligt Omraade som dette nøje betænke, hvad han gør ved sin Udnævnelse.

Dernæst vil jeg i Anledning af Afbrydelsen sige, at vi har jo ogsaa i den kirkelige Lovgivning i Øjeblikket en Mindretalsparagraf, der giver Mindretallene inden for et Menighedsraad og en Menighed en vis Ret til at faa deres Ønsker opfyldt. Denne Mindretalsparagraf er ikke, saa vidt jeg kan se, forenelig med Ministerens Forslag, men den er forenelig med det Ændringsforslag, der er stillet her.

Endelig vil jeg gerne sige et Par Ord om den Henvendelse fra ca. 500 Præster, som er lagt paa vore Pladser. Disse Præster har henvendt sig til Regering og Rigsdag med Ønsket om, at denne Lov ikke maa blive gennemført, og har gjort det ud fra Betragtninger, om hvilke det efter min Mening gælder, at de naturligt gøres gældende inden for Kirken selv. De Brydninger, der her kan være Tale om, hører naturligt hjemme i Kirken, men jeg synes ikke, at der er noget i den Henvendelse, der har Ærinde til Rigsdagen.

Hvis Loven bliver gennemført med den foreslaaede Ændring, betyder dette ikke, at Statsmagten paatvinger Menighederne kvindelige Præster, men at det overlades til Menighederne selv at afgøre, hvordan de vil stille sig til Spørgsmaalet, og det vil sige, at man opnaar, det bliver Kirkens egen Sag at afgøre, om der skal være kvindelige Præster eller ej; det afgøres i den enkelte Menighed og ikke i et kirkeligt Udvalg. Den Lovgivning, vi har haft gennem Aarene, er netop gaaet i Retning af at give Menighederne saa meget Selvstyre som muligt, og dette er en videre Udvikling af det kirkelige Selvstyre, der gennem mange Aar har haft Rigsdagens Øre, og som man ogsaa inden for Kirken har ønsket.

Jeg vil anbefale, at man stemmer for Ændringsforslaget, men imod den fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen.

Ragnhild Andersen:

Paa mit Partis Vegne hilser jeg med